

Mnoho**kluk**

Lucie Hlavinková

Ilustroval
Lukáš Fibrich

Albatros

Mnohokluk

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucie Hlavinková

Mnohokluk – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Mnohokluk

Lucie Hlavinková

Albatros

© Lucie Hlavinková, 2022
Illustrations © Lukáš Fibrich, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-00-06886-2
ISBN e-knihy 978-80-00-06895-4 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-00-06896-1 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-00-06894-7 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Kapitola 1

Adam samozřejmě neměl ani tušení, že právě prožívá poslední okamžiky svého obyčejného života a za chvíli začne to nejpodivuhodnější dobrodružství, které by si neuměl představit ani ve snu.

Zatím seděl na zadním sedadle auta a tvářil se schválně co nejméně lhostejně, aby to máma, která občas koukla do zpětného zrcátka, pořádně viděla a uvědomila si, že k němu byla nespravedlivá a on opravdu za nic nemůže. Už se to stalo zase! Úplně zapomněl, že mu přikázala uklidit spadané listí ze zahrady, už poněkoli káté.

Není to jeho vina, nemůže se pořádně soustředit kvůli tomu, že se přestal kamarádit s Kubou. Změnil se, protože Kuba mu hrozně ublížil. Od té doby je prostě takový, nechce nikomu dát najevo, co cítí, aby se to neobrátilo proti němu, používá svoji netečnost jako formu obrany.

Adam vzdychl. Všichni si myslí, že je divný, takový dost zvláštní kluk, a dali mu kvůli tomu, že skrývá svoje pocity, přezdívku Robot. Asi mají pravdu, opravdu je zvláštní. Všichni ostatní u nich ve třídě vypadají, že proplouvají životem snadno, lehce se navzájem skamarádí, umí se bavit a nemají s ničím problém. Jenom pro něho to neplatí.

Proto si často rád představuje, že je někdo docela jiný a prožívá nejrůznější dobrodružství. V hloubi duše je mu

však jasné, že zrovna on tedy vůbec dobrodružný typ není, vždyť nikdy nespal v noci venku, má strach z hmyzu, hadů a podobné havěti... Proto se koneckonců ani nepřihlásil do skautů, i když ho to lákalo a tajně doufal, že by si tam mohl najít nějaké opravdové kamarády a vypadnout ze svého nudného a dost osamělého života.

„Musíme na benzínku,“ oznámila máma. Je fakt naštvaná, to Adam pozná z tónu jejího hlasu.

Zrovna chtěl něco říct, když ho mocná síla natlačila proti bezpečnostnímu pásu, až se mu zařízł do břicha. Máma prudce zabrzdila, najednou se proti nim objevilo zničehonic jiné auto, které přejelo do jejich pruhu.

„Sakra, do prkynka! Fuj! Kde se tady vzali?“ Mámě se tráslы ruce, jak si Adam všiml. Sám se taky hodně lekl, bylo to nepříjemné.

„Nic ti není?“ otočila se na něho máma a její našťvaný výraz se proměnil ve starostlivý.

„Nic, dobrý.“

„Kam zmizeli?“ obrátila se máma zpět a nechápavě si prohlížela silnici. Auto v protisměru asi bleskovou rychlostí vykouvalo, řidič se zřejmě styděl, že udělal takovou pitomost. Musel se taky pořádně vyděsit. Naštěstí Adamova máma zareagovala tak pohotově, že se ani neřukli.

Když máma tankovala, Adam zašel dovnitř na benzínku, protože potřeboval na záchod. Cítil se přece jenom trochu divně, asi z leknutí. Záchody byly umístěné vzadu, muselo se k nim projít chodbou se špatně seřízenou blikající zářivkou. Nikdy předtím mu to nevadilo, ale teď mu bůhvíproč bylo čím dál hůř, nutně si potřeboval opláchnout obličej. Nebo si ho už opláchl?

Najednou měl divný pocit, jako by mu z mokrých vlasů kapala voda. Co to je? Sáh si na hlavu, po níž mu stékala lepkavá tekutina, s železitým pachem, mnohem hustší než voda. Krev? Co se to s ním děje? Cítil, jak má pořezané ruce a jak mu hoří nohy bolestí. Cítil, jak je na něm roztrhané oblečení, je potlučený a určitě má něco zlomeného, jenom neví co, protože bolest ho zachvátila úplně celého.

Zpocený strachem zvedl ruce k očím. Jenže na nich nebylo ani škrábnutí. Na oblečení taky žádné poškození, ani malá dírka, nohy mu fungovaly normálně a nesly ho na záchody k umyvadlu.

S hrůzou zvedl oči k zrcadlu a zajel si rukou do vlasů. Nikde ani kapka krve, obličej vypadá taky normálně, jenom je celý bledý. Co to má znamenat? Je snad blázen? Nemá nějaké halucinace? Před jízdou vypil už dost zvětralou colu, nemůže to být z toho? Protřel si oči, a když je otevřel, uviděl

opět svoji podobu, ale tentokrát s vlasy splenými krví, obrovskou modřinou kolem oka a ústy zkřivenými bolestí. Měl dojem, že vykřikl, ale nevyšel z něho žádný zvuk.

Otočil se ve slabé naději, že si z něho někdo dělá srandu a promítá do zrcadla nějaký filtr z telefonu nebo něco takového. Na záchodě ale nikdo jiný nebyl. Nebo ano? Měl dojem, že se za ním něco nebo někdo mihnul, ale to mohla být jen další vidina. Předklonil se a chvíli zhluboka dýchal.

Když se narovnal, rázem mu bylo mnohem líp. Asi mu je špatně z hladu, koupí si na benzínce bagetu a nají se. Jasně, to je určitě ono! Umyl si ruce, aby si je mokré mohl přitisknout ke spánkům, a najednou netušil, proč tak vyšiloval. Všechno je úplně v pořádku.

Otevřel dveře od záchodů, aby vyšel ven, ale smetla ho skupinka jakýchsi holek. Chichotaly se a zároveň se na něho mračily.

„Co lezeš na holčičí?“ obořila se na něho jedna z nich.

Adam na ni vytřeštil oči. Jsou ty holky praštěné, nebo co? Vždyť byl rozhodně na pánských! Zaprvé na téhle benzínce už byl miliónkrát a cestu na záchod by si nikdy nespletl a zadruhé před vteřinou viděl pisoáry a šipku s panáčkem. Holky jedny bláznivé!

Zamířil k chladáku s bagetami, aby jednu přihodil mámě, až bude platit benzín.

„Nějak to tady přeskládali,“ rozhlédl se zmateně kolem. Chlazené potraviny byly na opačné straně, dokonce ani pokladny nestály tam, kde vždycky. Ale co bylo horší, ani máma nikde nebyla, u stojanu nestálo jejich auto!

Copak už má zapláceno, zajela s autem na parkoviště a taky si odskočila na záchod? Podíval se na mobil, jestli tam od ní nemá zprávu, ale nic tam nebylo. Chvíli nerozhodně

stál a vůbec nevěděl, co má dělat. Bagetu raději vrátil zpátky do regálu, protože peníze u sebe neměl. Obešel benzínku a uvědomil si, že jejich auto prostě zmizelo.

Takže je to jasné! Máma ho tu nechala, protože je na něho uražená, že jí s ničím nepomohl. Adam se teď opravdu naštvál. Zas tolik toho snad neudělal, ne?

Jasně. Právě, že neudělal. Ale tohle máma pořádně přehnal. Nechat ho za trest na benzínce? No, tak to je síla, teda...

Vydal se na cestu domů a ukřivděně kopal do každého kamínku, který ležel na zemi. Svoji vinu přece uznal, a máma ho stejně nechá hladového, je jí jedno, co se s ním děje. Vůbec

nikdo nechápe, jak je pro něho hrozné, že ho Kuba zradil. Jeho bývalý nejlepší kamarád! Jak ho mohl takhle zesměšnit?

Adam natočil video, ve kterém mluvil o tom, jak je smutný, že mu umřel děda, a Kuba pod něj napsal hrozně pitomé komentáře, že děda už byl přece stejně starý, jestli si myslel, že bude žít věčně a tak. Pak si z něho ve třídě dělal srandu, že se chová jak holka a že všechno moc prožívá.

To Adama naštvalo snad ještě víc. Od té doby se úplně zatvrdil a umínil si, že už ho nikdy nikdo takhle nezraní a neponíží, protože se prostě nikdo nedozví, co opravdu cítí.

Byl přesvědčený, že když nebude dávat najevo, jak mu je, i uvnitř něj se stane, že se obrní a stane se lhostejným. Jenže to se zatím moc nedařilo a teď už vůbec ne. V životě si nepřípadal tak divně, jako by měl halucinace nebo se ocitl v dlouhém snu.

Začal přecházet přes silnici a leknutím zase div nevyskočil z kůže. Někdo na něho zatroubil, ale co si to dovoluje, vždyť je přece na přechodu! Ten cvok jede v jiném pruhu, a ještě na něho troubí, ach jo. Dneska už má opravdu všeho plné zuby, všichni se chovají jako blázni.

Mámino auto před domem nebylo, asi ještě jela na nákup, to je dobře, neměl na ni vůbec náladu. Vrhł se k ledniče a konečně se najedl. Teď už se mu určitě udělá mnohem líp, všechno beztak pramenilo z hladu. I divný dojem, jako by měla lednička otevírání na druhou stranu. Nebo to takhle bylo odjakživa? Nad otevíráním ledničky opravdu nikdy v životě nepřemýšlel, tak s tím teď rozhodně nebude začínat.

Už se těšil, jak si konečně lehne a trochu si odpočine. Vrazil do pokoje, chtěl zaplout do postele, jenže najednou měl pocit, jako by ve vzduchu zamrzl a čas se zastavil.

V jeho peřinách ležel cizí kluk! Adam couvl, stihl si však všimnout, že vetřelec má zafačovanou hlavu. Nijak nezareagoval, asi tvrdě spal, když ho nevzbudilo ani třísknutí dveří.

„Hej, ty! Co tady děláš? Kdo jsi?“ zeptal se Adam pisklavějším hlasem, než by si přál.

Teprve teď kluk pomalu otevřel oči a napůl se posadil.

Adamovi se zatočila hlava a měl pocit, že omdlí. Nebo možná už omdlel a tohle se mu zdá.

Před sebou viděl sebe samého, jenom s obvazy na hlavě a obrovskou modřinou kolem oka, přesně takovou, jakou viděl na svém odrazu v zrcadle. Ten druhý kluk byl i stejně bledý, jak přemáhal bolest, a teď i úlek z toho, že vidí Adama.

„Co tady děláš? Kdo jsi?“ zeptal se a měl úplně stejný hlas jako Adam, dokonce mu strachem začal stejně pískat.

Adam začal ohmatávat psací stůl, aby se ujistil, že ho vlastně necítí a všechno se mu zdá, ale bolestivě se píchl o pohozené kružítko.

Mezitím si ten druhý kluk sáhl na zavázanou hlavu a s mírnou úlevou se položil zpět na polštář.

„Jasně. Tohle se mi zdá. Doktorka říkala, že jsem po té bouřce měl slabý otřes mozku. To bude ono,“ zašeptal sám k sobě, zavřel oči a vypadal, že znova usnul.

Adam si naopak zoufale přál se probudit, protože tohle přece nemohlo být nic jiného než sen! Vlastně mu celé dnešní odpoledne už od chvíle, kdy se málem srazili s tím druhým autem, připadá jako pořádná noční můra.

Je možné, že má nějakého tajného bráchu, jednovaječné dvojče, který teď přišel k nim domů a bude s nimi bydlet? A proč ho předtím viděl v zrcadle na benzínce? Nebo se stal obětí nějakého kouzla?

Nutně potřeboval čerstvý vzduch. Musí se pořádně nadechnout, aby mu začala zase fungovat hlava nebo aby se už konečně probudil.

Seběhl po schodech před dům, aby se vystavil chladnějším povětří, měl totiž pocit, že uvnitř v domě není vůbec žádný kyslík. Dýchal zhluboka a rozhlížel se, jestli náhodou neuvidí mámino auto, jak se vrací domů. Třeba by měla nějaké rozumné vysvětlení. Nebo možná zatoužil ji prostě jen vidět, aby se ujistil, že v tomhle bláznivém odpoledni zůstala alespoň nějaká jistota...

Jenže přímo před jeho očima se začaly další jistoty rozpadat jako domino, které někdo dal do pohybu první sraženou kostkou. Všichni tady jezdí v protisměru!

Nevěřičně sledoval auta na ulici, jak jedou přesně v opačném pruhu, než by měla. A semafor na konci ulice měl pořadí barev taky obráceně – nahoře byla zelená, a on si byl opravdu jistý, že takhle by to být nemělo, vždyť přece jezdil často na kole a na semaforech musel dávat dobrý pozor. A před jejich